

Ал. Пушкин, Н. Лесков, Ал. Куприн,
Х. Кр. Андерсен, П. Бажов, Дж. К. Джером,
О. Хенри, А. Франс, М. Рид, Ал. Грин,
Мопасан

Коледно чудо

*12 разказа за
щастие и любов*

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Превод на български език и предпечатна подготовка
Паритет ООД

КОЛЕДНО ЧУДО. 12 разказа за щастие и любов:
[сборник]; преводачи: Лиляна Мандаджиева; Наташа
Стоянова; Рада Митова; Красимира Тодорова; Све-
тослав Минков; Симеон Бъров; Тодор Попов; Тодор
Вълчев, стр. 172

В тази книга са събрани едни от най-вълнуващите
коледни разкази и истории, които ще ви помогнат да
се пренесете в атмосферата на светлия празник. Ко-
ледните истории са за това, как прекрасните чувства
променят човека и той се доближава до Бога. Именно
такива са разказите на любимите класици: Х. Андер-
сен, А. Пушкин, А. Грин, М. Рид, А. Куприн, А. Франс, О.
Хенри и др.

Няма по-радостен празник от Коледа, когато все-
ки човек се надява, че ще се сбъднат съкровените му
мечти, и животът му ще стане по-добър и по-честит.
Тази книга ще ви изпълни с усещане за уют и празнич-
но настроение и ще бъде прекрасен коледен подарък
за вашите близки.

Предлагаме на всички вас да споделите сгриваща-
та сърцето коледна радост!

Поръчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com
получават отстъпка 20 процента.

*Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може
да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото
разрешение на притежателя на авторските права.*

ISBN 978-619-153-298-8

Ги дьо Мопасан
КОЛЕДНО ЧУДО

Ги дьо Мопасан (Guy de Maupassant, 1850 – 1893)), или Анри Ръоне Ги дьо Мопасан – френски писател, гениален романист и автор на новели, смятани за шедьоври в световната литература. Мопасан е изключително плодовит автор: за единадесет години написва цяла поредица от сборници с малки повести, в същото време пише и големи романи. Прекаленото умствено натоварване подкопава здравето му: той страни от хората, заобикаля живота си с тайнственост, изпада в мъчителни нервни припадъци. През декември 1892 година прави опит да се самоубие, след което е настанен в частен приют за луди в Париж. Там изблиците на буйство се проявяват все по-често, прогресиращият паралич на мозъка му го отвежда в гроба. Големият романист, майсторът на късия разказ Мопасан умира на 6 юли 1893 година.

Доктор Бонанфан се ровеше в спомените си, повтаряйки на глас:

– Коледна приказка... Коледна приказка...

Изведнъж възкликна:

– Ама разбира се! Спомням си една много необикновена, направо фантастична история, когато станах свидетел на чудо. Да, госпожици, чудо в коледната нощ.

Учудва ви, че го казвам аз – човекът, който не вярва в нищо? Въпреки това бях свидетел на чудо!

Казвам ви, че го видях със собствените си очи, наистина го видях!

Дали изпитах удивление? Не – макар че не вярвам във вашите догми, вярвам, че съществува вяра и тя може да премести планини. Мога да приведа доста примери, но се страхувам да не предизвикам негодуването ви и да не смекча ефекта от моя разказ.

Първо трябва да призная, че всичко видяно не промени убежденията ми, но бях много развълнуван и ще се опитам просто да предам случилото се с наивното простодушие, присъщо на жителите на Оверн¹.

¹ Бивш административен регион в южната част на Централна Франция.

Тогава бях селски лекар и живеех в селцето Ролвил, намиращо се в дълбоката нормандска провинция.

Зимата онази година беше много люта. В края на ноември след седмица сухи студове заваля сняг. Отдалече се виждаха приближаващите се от север гъсти облаци, след това започна да вали на едри парцали. За една нощ цялата долина побеля.

Самотните ферми насред квадратните дворове, скрити зад завесата на големите, покрити със скреж дървета, изглеждаха като заспали под това плътно и леко бяло одеяло.

Нищо не нарушаваше тишината в селото. Само ята врани се носеха във въздуха, търсейки напразно храна, спускаха се като облак върху мъртвите полета и кълвяха сняг с големите си клюнове.

Не се чуваше нищо освен тихото шумолене на замръзналия прах, който продължаваше да се сипе, без да спира.

Това продължи цяла седмица, след това снеговалежът спря. Земята беше покрита с около метър и половина снежна покривка.

През следващите три седмици само небето – денем кристално ясно, а нощем обсипано със звезди – се простираше над равната пелена от твърд и блестящ сняг.

Долината, оградите, брястовете зад оградите – всичко изглеждаше като мъртво, убито от студа. Нито хората, нито животните излизаха на улицата; само тънките струйки пушек, издигащи се в мразовития въздух от стърчащите от белите преспи мини свидетелстваха за наличието на скрит живот.

От време на време се чуваше шум от чупене на дървета: понякога падаха дебели клони, защото

студът караше дървесните сокове да замръзнат и разкъсваше замръзналите влакна.

Разхвърляните тук-таме сред полетата къщи изглеждаха отдалечени на километри една от друга. Всеки се справяше както може. Само аз се опитвах да навестявам най-близките мои пациенти, непрекъснато рискувайки да падна и бъда погребан в някой ров.

Скоро забелязах, че всичко наоколо е обхванато от тайнствен страх. Говореха, че това бедствие не може да е естествено явление. Казваха, че нощем се чували гласове, резки изсвирвания и нечии викове.

Тези викове и свиркания несъмнено издаваха ятата от птици, които привечер прелитаха на юг. Опитайте се обаче да разубедите обезумелите хора. Душите им бяха обхванати от ужас и всички очакваха да се случи нещо необичайно.

Ковачницата на чичо Ватинел беше в края на селото Епиван, точно на пътя, който тогава беше засипан от снега. Когато запасите от хляб на работниците свършиха, ковачът реши да отиде в селото. Прекара няколко часа в разговори, докато гостуваше в четирите-петте къщи, които представляваха местния център, купи хляб, чу новините и се зарази от царуващия в селото страх.

Още преди мръкване тръгна да се прибира.

Докато минаваше покрай някаква ограда, изведнъж видя на снега яйце – истинско яйце, бяло като всичко наоколо. Наведе се – наистина беше яйце. Откъде се беше взело? Коя кокошка би излязла от курника, за да снесе на това място? Учуденият ковач нищо не разбра, но взе яйцето и го занесе на жена си.

– Виж, стопанке, донесох ти яйце. Намерих го на пътя.

Жена му поклати глава:

– Яйце на пътя? В това време? Май си пиян.

– Казвам ти, жено, лежеше на пътя до една ограда и беше още топло, не беше замръзнало. Сложих го в пазухата, за да не изстине. Изяж го на обяд.

Сложиха яйцето в гърнето, в което се вареше супа, а ковачът започна да разказва какво се говори в селото. Жена му пребледня, докато го слушаше.

– Честна дума, миналата нощ чух изсвирване, дори ми се стори като от тръба.

Седнаха да обядват. Първо хапнаха супа, после, докато мъжът ѝ мажеше масло на филията си, жената взе яйцето и подозрително го огледа.

– Ами ако има нещо вътре?

– Какво да има?

– Откъде да знам!

– Стига! Яж и не говори глупости.

Тя обели яйцето. Беше най-обикновено и съвсем прясно. Започна нерешително да го яде, ту отхапвайки малко парченце, ту оставяйки яйцето на масата. Мъжът ѝ попита:

– Е, как е на вкус?

Тя не отговори, преглътна последното парче от яйцето и изведнъж погледна мъжа си с втренчен, мрачен и безумен поглед, стисна юмруците си и падна на земята, като се гърчеше и надаваше страшни викове.

Цялата нощ тя се тресеше от припадъци, обезобразена от отвратителни конвулсии. Ковачът беше принуден да я върже, защото нямаше сили да се справи с нея.

Без да млъква и за миг, тя крещеше диво:

– Той е в корема ми! Той е в корема ми!

На следващия ден ме извикаха при нея. Опитах всички успокоителни средства, но без резултат. Жената беше изгубила ума си.

Въпреки непроходимите преспи, удивителната новина веднага се разнесе из околните ферми с учудваща бързина:

– Дяволът се е вселил в жената на ковача!

Отвсякъде се стичаха любопитни хора, но не смееха да влязат в къщата. Слушаха отдалече виковете ѝ: трудно можеше човек да повярва, че ги издава човешко същество.

Казаха и на селския свещеник – един стар, простодушен абат. Той веднага дойде, протегна ръце, произнесе някакво заклинание, докато четирима мъже държаха гърчещата се на леглото с пяна на уста жена, но така и не изгони дявола.

Съдържание

<i>Ги дьо Мопасан</i> КОЛЕДНО ЧУДО.....	3
<i>Александър Пушкин</i> ВИЕЛИЦА	12
<i>Анатол Франс</i> НОВОГОДИШЕН ПОДАРЪК ЗА МАДМОАЗЕЛ ДЕ ДУСИН	31
<i>Александър Куприн</i> ПИАНИСТ ЗА ТАНЦОВА ЗАБАВА.....	39
<i>Ханс Кр. Андерсен</i> ПОСЛЕДНИЯТ СЪН НА СТАРИЯ ДЪБ.....	60
<i>Джером К. Джером</i> ТРОГАТЕЛНА ИСТОРИЯ.....	68
ЦАРСКИЯТ СИН ИВАН И СИВИЯТ ВЪЛК (Руска приказка).....	83
<i>О. Хенри</i> КОЛЕДА ПО ПОРЪЧКА.....	94
<i>Павел Бажов</i> СРЕБЪРНОТО КОПИТЦЕ.....	112

Александър Грин

НОВОГОДИШНИЯТ ПРАЗНИК НА ЕДИН БАЩА
И НЕГОВАТА МАЛКА ДЪЩЕРЯ 124

Майн Рид

КОЛЕДА В ЛОВНА КЪЩА..... 133

Николай Лесков

НЕРАЗМЕННАТА МОНЕТА..... 149